

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

ARREST

nr. 220.350 van 20 juli 2012
in de zaak A. 201.345/XIV-33.420

In zake :

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frank Coel
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Kardinaal Mercierplein 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 augustus 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 64.558 van 8 juli 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7345 van 17 augustus 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 juni 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Frank Coel verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Leen Van de Vyver, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 10 februari 2011 via de Belgische ambassade in Turkije een aanvraag voor een visum voor kort verblijf (type C) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verwerpt de aanvraag met een beslissing van 25 maart 2011.

Op 27 april 2011 stelt de verzoeker tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 8 juli 2011 niet-ontvankelijk omdat de periode waarvoor het visum werd aangevraagd in het verleden ligt en de verzoeker geen belang zou hebben bij

de vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Hij citeert die bepaling en licht het middel als volgt toe:

“(…)

Overwegende dat vertoger op 10 februari 2011 een verzoek indient tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C) bij de Belgische ambassade te Ankara;

Overwegende dat het de bedoeling was dat vertoger zijn vriendin en de familie van zijn vriendin zou leren kennen en in België zou verblijven van de periode van 3 maart 2011 tot 28 maart 2011;

Overwegende dat op 25 maart 2011 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing nam tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf;

Overwegende dat deze beslissing werd betekend aan vertoger op datum van 29 maart 2011;

Overwegende dat tegen deze weigering op 27 april 2011 vertoger beroep heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid;

Overwegende dat de wetgever bij invoering van artikel 39/2 de bedoeling had een werkbaar beroep in te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens §2 gelaste bij wijze van arresten als annulatierechter over alle beroepen anders dan deze tegen beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijden of afwijking van de macht;

Overwegende dat de wetgever ongetwijfeld een werkbaar beroep wou instellen dat nuttig gevolg kan ressorteren, wat niet het geval is indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wet interpreteert in die zin dat er alleen een nuttig beroep kan worden ingediend tegen een weigering van een visum kort verblijf indien staande de procedure de periode waarvoor dit verblijf wordt gevraagd nog niet zou zijn verlopen;

Overwegende dat de periode waarvoor het visum kort verblijf werd gevraagd verstreken is, wat niet betwist wordt;

Overwegende dat evenwel de voorzitter van de 2de Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbijgaat aan het feit dat zij niet zetelt in volle

rechtsmacht overeenkomstig artikel 39/2, 1°, §1 maar wel zetelt bij wijze van annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, §2;

Overwegende dat wat er ook moge gebeuren de annulatierechter zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur en een tegenstrijdige beslissing kan nemen zoals het afleveren van een visum, wat overigens niet gevraagd wordt door vertoger, maar dat ze wel op basis van de drie middelen opgeworpen strekkende tot annulatie van de bestreden beslissing deze kan vernietigen waarna de verwerende partij een nieuwe beslissing moet nemen rekening houdende met de bevindingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Overwegende dat het niet opgaat een beroep tot annulatie zonder meer te waarden als zijnde doelloos en zonder belang omdat het beroep gericht zou zijn tegen een beslissing tot weigering van een visum kort verblijf waarvan de periode waarvoor het visum werd gevraagd verstreken zou zijn (staande de procedure), wel integendeel;

Overwegende dat eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen trouwens a contrario heeft geoordeeld en wel degelijk herhaald weigeringsbeslissingen voor een visum heeft geannuleerd met alle gevolgen van dien;

Overwegende dat artikel 39/2 §2 interpreteren op een wijze dat alleen nuttig beroep kan worden aangetekend indien de periode waarvoor visum wordt aangevraagd nog niet verstreken is het door de wetgever ingestelde beroep zonder meer doelloos zou maken;

Overwegende dat artikel 39/2 §1 dient te worden geïnterpreteerd op de wijze dat zij nuttig effect kan ressorteren;

Overwegende dat vertoger wel degelijk een belang heeft bij vernietiging van de akte daar waar in geval van vernietiging de betrokken administratie een nieuwe beslissing moet nemen rekening houdend met de opmerkingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit is nu eenmaal de finaliteit van een annulatieberoep;

Overwegende dat indien uwe Raad de redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou volgen er geen nuttig beroep meer bestaat tegen een visum kort verblijf en dat de betrokken administratie zonder de minste controle van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslissingen kan treffen dewelke op generlei wijze administratiefrechtelijk kunnen worden gesanctioneerd;

Overwegende dat de vordering strekkende tot nietigverklaring van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook opdringt;

Overwegende dat de vordering ontvankelijk is en gegrond;

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 juli 2011 minstens op deze grond moet worden vernietigd;”.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in volle rechtsmacht kan oordelen, maar wel bij wijze van annulatierechter.

Door te oordelen dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn annulatieberoep gezien de periode waarvoor het visum werd aangevraagd, is verstreken op het ogenblik van de het arrest.

Artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bepaalt:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwijking van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt of de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Vooraleer echter het beroep ten gronde kan worden beoordeeld, gaat de rechter in vreemdelingenzaken na of de ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn vervuld.

Zo wordt o.m. nagegaan of de verzoekende partij belang heeft bij de vernietiging van de bestreden akte.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot schorsing /nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In casu werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat het initiële voorwerp van de visumaanvraag betrekking had op een verblijf in België van 3.3.2011 tot 28.3.2011.

Het is vervolgens niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing aan verzoeker geen enkel nut kan verschaffen, vermits de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, na een eventuele vernietiging van de akte, niets anders kan doen dan vaststellen dat de termijn van het geplande verblijf reeds verstreken is.

Een eventuele vernietiging van de in casu aangevochten beslissing kan aan verzoeker geen enkel nut opleveren. De vernietiging van de bestreden beslissing zou verzoeker namelijk geen recht op verblijf verlenen.

Verwerende partij ziet ook niet in welk belang verzoeker meent te hebben bij zijn kritiek.

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de rechter in vreemdelingenzaken artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft binnen de grenzen van haar annulatiebevoegdheid vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het vereiste belang.

Het is uiteraard niet omdat de wet voorziet in een beroepsmogelijkheid, dat dit ipso facto tot gevolg heeft dat het door de vreemdeling ingestelde beroep ontvankelijk en/of gegrond is.

Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen."

6. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbijgaan dat er in de redenering van het bestreden arrest geen enkele vorm van controle bestaat op beslissingen inzake toeristenvisa.

Beoordeling

7. Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen en thans door de verwerende partij wordt voorgehouden, gaat het belang niet teloor door het enkele feit dat de termijn waarvoor een visum kort verblijf oorspronkelijk werd aangevraagd reeds is verstreken. Alleen al door de proceduretermijnen is de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veelal langer dan de termijn waarop een beslissing met een in de tijd beperkte uitwerking betrekking heeft. Uit niets blijkt dat de wetgever beroepen tegen dergelijke beslissingen uit de in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft willen sluiten. Zo kan bijvoorbeeld rekening worden gehouden met het risico dat een verzoeker loopt om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken.

De annulatierechter dient bij het onderzoek van het belang de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken, hetgeen buiten de bevoegdheid van de Raad van State als administratieve cassatierechter valt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag zich daarbij echter niet beperken tot de algemene stelling dat de termijn waarvoor het visum was aangevraagd is verstreken en dat voor het verleden geen visum kan worden uitgereikt om te besluiten dat de verzoeker "derhalve" geen belang bij de vernietiging van de weigeringsbeslissing heeft. Op die wijze schendt hij immers de inhoud van het begrip belang als primaire ontvankelijkheidsvereiste, hetgeen door de verzoeker duidelijk in het huidige middel is opgeworpen en hetgeen bovendien de openbare orde raakt. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 64.558 van 8 juli 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.
3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig juli tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,
Carlo Adams,
Stephan De Taeye,

kamervoorzitter,
staatsraad,
staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,

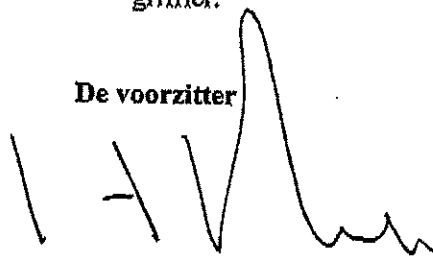
griffier.

De griffier

Joris Casneuf

De voorzitter

André Beirlaen